

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap majus 17^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

N é g y n a p T a t á n.

(Folytatása.)

Második nap.

Ma Reginát szokása szerint az angol kertben, az enlített regényes romok mellett, kéjtanyát ábrázoló fasudarak alatt nyugodva, pillantjuk-meg. Kezében arany metszetű 's habos selyenunel borított zsebkönyvecske diszelg. — Egyedül ül ő itt, mert komornáját valami elfeledettért visszaparancsolá. — Körül-körültekint, 's eszmélkedik; panaszkodik a' mulandóságról; fölötte pedig a' himvesztett anyamadar zokogva bizonyítja állításait, Harmat-ujján egy aranygyűrűcskét forgat, mintha azt akarná kívánni, hogy az élet gyönyörei olly végetlenek lennének, mint annak karimája; azonban a' mellette leszaladó patak sirva magyarázgatja annak lehetlenségét. — Ő most korán sem szomorú; sőt vig és derült, mint a' megvigasztalódottak képein az örömsugár, melyről tompán pattannak - le a' bú nyilai; és mégis kesergeni látszik, mint minden halandó, ki örömöráiban sirni, siralmaiban pedig néha elmosolyodni szeret, 's ekkor vagy biztató reménynek, vagy édes emlékezetnek cseppje reng szemében. — Most kinyitja a' könyvet; olvas. — O ha látnátok őt olvasóim, milly szép, milly páratlan kellemű; de én le nem írhatom bájait, le nem írhatnám, ha bölcsőmtől siromig koholnám a' szép szavakat, ha egy költő-világ tehetségei központosulnának is agyamban. Mondhatnám ugyan, hogy Jáson az ő számára orzotta-el Colchis arany gyapját, melly szeplőtlen vállain miriad szálokra foszlik, mint a' bérce havára ereszkedett nap fénysugárjai; mondhatnám, hogy nincs szebb a' reménynél, és ő még is szebb; hogy nincs édesebb a' szendergő boldogságok halmain felvillámló emlékezetnél, 's ő még is édesebb! — De mit nézdel ő? — mint elhalványult! — mint reszket! — valami zörrenés. — Egy férjfiú

térdel lábai előtt. — Ez már még is sok. — Meg kell hallanom, meg kell tudnom, mi történik!

Egy óranegyegyedig hallgatóztam. — Tanúja voltam egy érzékeny szerelemvallásnak, szorongató szív- 's lélekküzdésnek, egy halálos percznek, melyben a' viszonsszerelem megtagadtatik. Halljátok csak! — A' büszke férjfiú, kinek természeti méltóságát elnyomák az ingerült szívnek indulattömegei, a' földhöz, mely annyira magához lánczolja tapodóit, olvadt Regina előtt, mint forró nyárban egy virágnövény, melyet a' bucsúzó éj könnyűje csak azért elevenít-fel reggelenként, hogy legyen áldozat, melyet a' nap férfiuult melege lepörzsöljön; vagy inkább leroskadott ő boldogsága királynéja előtt, mint a' test, melyből a' koporsó intésére kirohan az élet. — Ő élt, halt egy gondolat alatt, mint tudniillik a' reménytelenség küzdött keblében; ajkáról a' szavak esdőleg zugtak-le, mint egy sors-verte koldusnak ajkáról, ki vonagló képpel imádkozik a' könyörület kenyeréért, midőn így szólt:

„Regina! e' szív, mely feléd dobog, élethalál között vergődik a' szerelem lángjain, mint égő kemenczébe vetett eleven madár. — Eddig a' szerelem némája valék, de most szólnom, remélnem, vagy hallnom kell. — Szólnom; mert legörbül lelkem a' csatázó gondolatok alatt, mint kósza hollóktól megszállott jegenye sudara. — Remélnem; mert összefagy szívem a' kétségbeesés jege alatt, mint téli éjszakán künn felejtett virág. — Vagy halnom; mert nélküled ez élet halál nekem; te mindenem vagy, 's ha nem léssz enyim, nekem az élet mindene semmi, nekem semmim nincs. — Résztvét tehát és bocsánat szerénytelenségemért! bocsánat, midőn felszakad szivemből ez őszinte vallomás, hogy szeretlek! — O ha maga a' szeretet volnék is, tisztábban 's forróbban, mint most, nem szerethetnélek. — O Regina! végtelen kellemeidből csak egy igenlő pillantást kérek, 's ha azt megnyerem, karjaim közé szédül egy óriási boldogság; leolvad előmbe a' szerencse minden édjeivel, 's én boldog, a' legboldogabb vagyok!“

Regina nem várván e' komoly jelenetet, kissé megütközve és szótlan állott, mint ki a' szerencse - parton is reszketve látja hullámok közé temetkezni emberbarátját a' nélkül, hogy segédkezést nyújthatná neki. Arcza haván diadalünnepet ült a' szemérmesség pirja, mely olly varázsilag mosolygott, mint a' martius havára vetett hónapos rózsza, 's kivíva a' szorongató pillanat harcát, így pendült-meg ajkán a' gondolat:

„Egy védtelen 's magányban édelgő gyenge lényt illy indulat-rohammal megkisérteni, több mint szerénytelenség, mit Arnoldtól — mert ő volt az — nem reménylék. — De megbocsátok; csak nyu-

gosztalj távozásoddal. — A' szerelem olyan, mint virágbimbó, melyet ha az idő érlel 's nyit-meg, szép, legszebb a' maga nemében; de ha erőszakos kéz nyitogatja burokját, eredetében, nyil-tában szárad-el. — Vagy inkább olyan a' szerelem, mint maga a' szerencse, melyet akkor üzünk-el magunktól, midőn kinyílt karokkal rohanunk ölelésére. — Még egyet tanultam számodra Arnold tulajdon könyveidből! hogy tudniilik a' viszonsszerellemmel úgy kell bánnunk, mint a' csacsogó viszhanggal, mely csak a' góczán (fócusán) állónak kérdéseire felelget. — Sajnos, hogy te Arnold ezt eltévesztetted!

„Regina! mi ez? — te nem szeretsz? — Istenem! én ellenke-zőt hittem! — Szavaid, pillantásaid szivárványszínek voltak? — O tehát reményem összeég e' lángoló szivben. — Boldogságom tündérvárai csak hamvadásukban érdekesek előtted, mint e' pusztá romok itt? Mért nem szeretsz inkább te engem, mint én tégedet? O én életemmel koszorúznám egy kérő szavadat vagy pillantásodat. — Én egy tekintetért leszagatnám 's aranyfürteid közé tűzném az ég csillagait. — Ha költő volnék, csak szép magadról énekelnék; ha idő, ártatlanul suhannék-el melletted; ha sors, lefűnám rólad a' mulandóságnak csak egy porát is; ha tavasz, lábaid alá szórnam virágaimat; ha szerencse, üdvszárnyakon ringatnálak -át a' megelégedés arany völgyébe. — Istenem! mit meg nem tennék? és te még nem tudsz engem csak egy biztató pillanattal vigasztalni, boldogítani; te engem nem tudsz szeretni!?”

„Ki mondá hogy nem szeretlek? — felel Regina — akkor haladatlan 's érdemet méltányolni nem tudó volnék; hiszen neked köszönhetem, a' te szivességedből birom ezen 's több könyvem is, mellyek unalmas óráimat édesítik. De kérlek Arnold, mondd e' romoknak itt, hogy virágot hajtsanak; vidd jeges égsarkra a' narancsfát, 's mondd neki, hogy szüntelen gyümölcsözzék; szakítsd ki tövestül e' kék nefejejtset, vedd a' kősziklára 's mondd neki: virulj és illatozzál. Nemde ez majd mind lehetlen? és mégis, ha ezt mind megtehetnéd, azután szivemnek parancsolnád, hogy szerelmet lihegjen neked, itt pusztán hangzanék -el parancsolatod, és szivem csak szeretni tudna, mint felebarátját! — Igen, Arnold! egy titkos érzet, egy esmiretlen indulat reng e' kebelben irántad, mely több mint felebarátért égő indulat: de ennek én nevet nem adhatok; azt igen jól tudom, hogy nem szerelem; mert a' szerelem és sziv, mellyben a' szerelem él, egyes lénynél csak egy; o pedig, ha száz volt volna is, tegnap“ —

Ezen utószavak csak félig meddig valának érthetők, mert ajka izzó szalagán égtek össze, hol egy édes indulat lángolt, mellynek

nevét talán a' legszentebb helyen is eltitkolta volna. Elnémult tehát Regina, midőn legnemesebb titka akart kitörni kebléből, 's hóar-
czán a' vérhajnal bibora lebegett, mint a' Duna szőke hajjain egy
piros lobogó. — Arnoldot elintette, mert lépteket hallott.

Arnold reszketett 's dermedezett Regina utószavain, mint az,
kinek fején reménytelenül pattan - el az ég ostora, 's egy villám czi-
kázik fölötte, melyet már nem lát. — Reményét széttépve látván,
eltántorgott Regina elől, mert elintő tekintete hatalmas volt, mint
a' feszülő erősség, mely kimozdítja helyéből az ellenszegülést. —
Eltántorgott, mondom, mint ki elhunyt reményének sirkeresztjétől
sirva szakad - el; vagy mint a' hajótörést szenvedett komor képű
angol, midőn vissza - visszatekint kincsének temetőhelyére; vagy
inkább mint egy fiatal dramairó, ki legelső fáradságos 's remény-
teljes szülöttjét tulajdon szemeivel látta haldoklani a' színpadon, ki-
vált ha még némelly részvétlenek 's fekete vérűek fűtyölve szórják
reá a' hideg hantokat. — Elment tehát Arnold leszórva lelke
tisztaságát: remélve ugyan, de nem szerelmet. — Agyában egy
gondolat borongott, fekete, mint felhőszakadás, és titkos, mint
pártosok éje. Keble elzordonult, miként kizaklatott sasfiak fészke
mellyben kandi kigyó zörög; távozása pedig olyan volt, mint
rezzent koldúsé, ki a' divatozó „Isten segítse!“ után morogva
hagyja - el a' küszöböt.

Harmadik nap.

Ismét nagyobb egy nappal a' mult. Ma éppen igen tiszta 's kel-
lemes nap van; nem lesz érdektelen betekintenünk az angolkertbe.
Kérem az olvasót és szép olvasnónét legyen, szíves velem egy sé-
tát tenni a' hattyúligetben. Nem lesz unalmas és kellemetlen sétá-
jok; az utak, melyeken vezetendem, tiszták és simák, mint ezüst
folyó, vagy mint maga az égi téjút. — Im itt emelkedik kerekded-
ségében az uraság kéjlaka, melynek sárgafővényes pitvarában félkörű
márványlépcsők diszítik a' fölmenetelt; teremében maga az izlés
festekezett-le; körülötte a' virágok országa, mint illattenger hul-
lámzik; pitvarában a' legköltoőbb kilátás édesitheti a' boldog tájhóst,
melly egészen az ugy nevezett bájhegyig terjed, hol a' 2150. akós
hordószörny tekintetre méltó. — Most, kérem, tessék megpillant-
ni e' kúszónövényből alakult kised kéjlakot is, melyből kitiltvák
az izzasztó nap sugárai... Kérem, térjünk most ezen mellékpályára,
melly keskeny, mint a' mennyország utja, de olly kellemdús helyre
is vezet, melyet éden völgyének nevezek addig is, míg kegyetek
szebb névvel nevezhetik. Ime a' teremtésben elfáradott anyatermés-
zetnek pihenő helye, hol egy boldogtalan szerelmes bizalmasan önt-

heti - ki titkos panaszait, mert keblükbe rejtik azokat e' részzevő porhanyó boltozatok; ki sirhatja itt enyhítő könyűit is, mert elfutnak azokkal e' szaladó viz tükörhullámai, és senki sem fogja kérdezhetni, hogy kinek szívéből szakadtak - föl? — De menjünk tovább; ime itt ismét a' harmadik forrás; itt talán a' szerelmesek csillaga mosakodik naponta, hogy lángfürtjeinek aranytisztaságában szállhasson - föl égi pályájára, ha reájok boruland a' sötétség fátyola; ah milly mély 's még is olly tisztán mutatkozik fejr-kék feneke! Istenem! ha minden szerelem, minden lélekismeret olly mély 's olly tiszta volna! — Haladjunk innen is tovább, mert az idő mulik. — Itt a' szerencse, p'rt, a' jó remény foka, az ohajtott rév mellyen ama sávos szövetel behuzott tarka csónak száll nyugvóba, ha a' mulatók alatt végig kuszá a' cseketavat. O ha a' szerelmesek illy szerencse - partért, illy boldog kikötőért sirnának - fel a' csillagokhoz, beh könnyen felszáradnának özönkönyűik! — Elmellőzván e' kristály - patakot, melly tiszta, mint a' gyermekek ártatlansága, 's énekszóval fut - le, miként madár - élet, — tekintsük - meg ama hires csepegőkövekből rakott török - mecsetet, melly egy virágos kis tömkeleg közepén diszelg; kupján a' félhold halványan ragyog, mint miveltsége azon nemzetnek, mellynek diszczimere. — Milly búsan suhog - el a' nyögő szellő ama szomorfüz ingó lombjai közt, melly kedvetlenül áll a' csekető partján, mint maga a' sápadt fájdalom, míg körülötte szilárdon merednek az ég felé emez óriás fák, mint a' phlegraei mezőkön a' földből szakadt marczona gigások, kik hegyekkel és sziklakkal csatáztak az istenek ellen. Emitt pedig ... de ah! ismét milly jelenet ez?... mi lény sikamlott - le a' partról?... Istenemre, ő Regina!... Siessünk... mindjárt elmélyed... Olly dicső teremtmény, 's oda ... de nem nézzétek csak... egy hattyúszárnyait ragadá - meg ... Ó megszabadul!... — még kinaiban is szép, olly leirhatlan szép, mint reszketeg holdvilág egy ezüstfellegen; mint dalos Sirene hullámpárnáján; vagy ah mit mondjak? talán mint maga az üdv, melly édes örökség után mosolyog a' boldogult lélek' szellemajkán... De im amonnan egy csónak nyilsebesen repül feléje, mint a' halászlegény, kire tulparton vár a' szerelmes mátká... mindjárt eléri... már ott van Regina az élet kis bárkájában,... de ah, mint elpirult!.. O nézzük meg őt... vagy ne... talán édesen esend neki, ha titokban lenni gondolhatja szerencsétlenségét; most ugy is bágyadt, aztán olly vizesen... Majd én mindent megtudok holnapig, azután hiven elmondom. Addig is tekintsék - át olvasóim e' levelet, mellyet ma reggel irtam barátomnak.

Kedves barátom!

Gondold csak, mi történt, 's mi történhetik még?... Elmondom, de a' gyóntató papjelleme alatt; mert még eddig az egész dolog csak sejtés egy regényes esetből. — Arnoldot ismered; ő aut Caesar, aut nihil; daczos és elszántságában hajthatlan; merész, szépségeért mindent mer remélni, 's ezért szerencsétlen! — Harmadnapja érkezett városunkba N. Jenő, Arnoldnak pesti jogásztársa 's barátja. Szállást vön magának az ugy nevezett „Szarka“ vendéglőben. Mondhatom, szép 's kiváló fiatal ember; társalgása szerény, ünnepies. Arnold legkitünőbb baráti hévvel fogadá. Megismerteté őt Várnayékkal is. — Regina látta őt, 's ez mélyen engedé szívébe nyulni a' szép leány tekintetét. Röviden mondva, ők megszerették egymást. — Azonban a' szerelem még ki nem virágzott ajkaikon. A' szerelmi nyilatkozás hullatag reng nyelvökön, mint nyilongó rózsakehelyben egy ezüst harmatcsepp. Szíveik hatottak egymásra az első látáskor, mint a' világ planetái: azonban a' láncz, az erő, mely őket egymáshoz szítani készíti, titokban rejtezik. Mindazáltal ezt észrevevé, 's elég fekete képpel nézte az egész dolgot. Ő rég szerette Reginát, kinek szerelméről szinte meg volt győződve. De most ez alkalommal elsziszegte magát keblében a' féltés kigyója, 's agyában egy gondolat villant meg, komor, mint következése. — Jövő nap viszonszerelmért ostromlá Reginát; az tőle megtagadtatott. Mire ő eliszonyodott, a' liget fáit égni gondolá feje fölött; lábai alatt süllyedezett a' föld, 's borúsán távozott Regina elől, mint a' bolond kincsásó, ki eleve elpazérta minden vagyonát jó remény fejében, azonban a' kincs elmélyedett ásója alatt. — Boszuló kezekkel dörzsölé-le lélekismeretéről az ártatlanság hamvát. — Másnap reggel, az az ma, suttogva közlekedett Regina komornájával, 's a' távozó leánynak szemeiben hiú öröm, tenyerén pedig néhány ezüst tallér csillogott. — Az ég őrizze Reginát! de aligha jó lesz a' dologból. — Arnold most láthatlan. — A' történendőket azonnal közlendem veled. Tiszteld Clairet, 's emlékezz barátodról.

J. G.

nyárhó 20-kán.

(*Folytatása következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

A' Pedantok. Közönséges szokás e' nevezet alatt „pedant“ tudóst, különösen iskolai embert érteni: pedant-nőkről pedig, bátor számtalanok is, soha szót nem hallhatni. Igaz, hogy a' tudósok 's iskolai emberek között legtöbb pedant található; de vannak ilyenek minden más állapotúak között is; minden kor bir illyekkel mind férfi mind női nemből: vannak burnótos orrú, vannak colognei víztől gőzölő pedantok; találsz pedantokat a' kétes világú

éji lámpa fényénél éppen úgy, mint a' szesz-világította mulató teremekben; a' fekete disz-öltözetek, tarka harlequin-köntösök egyenlőn fednek pedantokat; nem szükölködnek ilyenek nélkül a' poros dolgozó szobák, mint a' legizleteseb pipere asztalok.

Azért, nemcsak azokat kell pedantoknak tartanunk, kik könyvek közt növekedvén-föl, papirosaikba mintegy bevakolva egyéb őket nem is érdeklí; hanem mind azt, ki rabszolgája ön szokásainak és mintegy élő petrefactuma tulajdon szenvedélyeinek, nem tudja, hogy naponkénti megszokott foglalkozás-körén kívül mint éljen, gondolkozzék, beszéljen és viselje magát a' társas körökben.

Átalján a' pedantot már külsőleg is bizonyos feszes formaíság és bizonyos mechanikai egyhangúság jellemezi. Belseje különbözik minden más emberétől szellemi megkötötetése által; minél fogva a' már egyszer elfogadott szabályokhoz, nézetekhez és formákhoz olly erősen ragaszkodik, hogy másokról hallni sem akar. A' pedant közönségesen vagy unalmas vagy nevetséges. Mit ő tud, gondol vagy cselekszik, egyedül azt tartja helyesnek, igaznak, érdekesnek. Ugyan azért, ha nem büszke, legalább hiú; ezen kívül többnyire izlésnélküli, tunya, aggdó, hozzá-férhetlen, nézeteiben különböz minden tárgyra nézve, úgy hogy gyakorta hasonlíthatni őt a' régi Tauris sziget lakóihoz, kik véd.stennőjöknek, Diannának, minden idegent földáldoztak.

A' pedantoknak három fő osztályát lehet megállapítani: könyv-pedantok, foglalkozási pedantok, élet-pedantok. Mind ez osztályban lehet türhető jókat de több veszedelmest is találni.

A' könyvpedantok közönségesen egymásnak tömjéneznék; elhalmozzák egymást dicsőretekkel; más nézetűeket, gondolkodásúakat, ha gyakorta üdvösebbek is ezeknek nézeteik, gondolkodásuk az övéknél, mint kisebb valóságokat lenéznek. Fájdalom ilyenekkel jelenleg bővelkedik kedves honunk is. Ha egy ilyen valamelly jelesebb classicust ezeredszer ujra kiad, itt ott néhány jegyzeteket is tesz, vagy a' nyomtatási hibákat kiigazgatja, akkor őt a' vele rokonszenvűek, gondolkodásúak, nem tudván már e' földön neki helyt adni, a' csillagok közé emelik.

A' foglalkozási pedantok örömet csóválnak főt egymásra, mi alatt egymást pedantnak nyilatkoztatják. Az életpedantok egymást veszedelmes, kiállhatlan embereknek kiáltják-ki, mivel a' társaságokban, hol mindenik kizáró szabadtéket tulajdonit magának, mint sziklák állnak egymással szemközt.

Az iskolai ember, mint tudós pedant, minden esetre legelső helyen áll. Hiszen a' nevezet is ő töle vétetett, ezen görög szóból *παις* (gyermek) és *παιθεω* (nevelni) vagy *παιδευτηριον* (iskola). Közönséges vélekedés, hogy a' tudós pedant minden egyéb pedant közt legszenvedhetőbb. Egyéb baj nem igen van vele, minthogy arra kell vigyázni, hogy önmagáról kedves véleményét, mi szerint fő-fő tudósnak hiszi és tartja magát, meg ne sértsük Általán legjobb őt beszélni hagyni. A' tudós pedantok közt legkiállhatlanabbak azok, kiknek kevés eszköz van, de tömérdek könyvet olvastak keresztül minden izlés és minden ítélő tehetség nélkül.

Lássunk néhány különböző képeket a' pedantok közül. Kezdjük Levelesi Sámuelen, egy tudós zsibáruson. Fő törekvése összeszerezni minden ritka és pompa-kiadásokat. Nem nyitattik-föl könyves szekrény jelen léte nél-

kül; nincs könyvárverés, hol ő feszesen ülve az ártt nem veri fölebb; egyetlen könyv sem jön-ki úgy a' sajtó alól, hogy ő meg ne szerezne magának a' legszükségesebb ismereteket a' munkáról, annak szerzőjéről és kiadójáról; egy könyv-névsor sem jelen-meg a' nélkül, hogy neki még azon nedvesen ne küldetnék a' könyvnyomó intézetből. Levelesi ur ritka keveréke a' sok és keveset tudónak. Mi illeti ő' czimlapi tudósságot, e' tekintetben mindek fölött áll; mert ő ismeri minden munka czimét, a' kiadási évet 's helyet, minden írónak nevét 's mind azon bizelgést és dicséret-halmozásokat, melylyekkel azok elárasztattak. Egy kiadója vagy magyarázója Homernak több neki, mint maga Homer. Így Heyne, Harduin, Ernesti, Wolf, Ruperti 's a' t. iránt nagyobb tisztelettel viseltetik, mint Virgil, Plinius, Cicero, Juvenalis 's a' t. iránt. Ez vagy amaz (kiadásbani nyomtatási hibákat győzelmesen számlálja elő tiz ujján; és szüntelen zsebében hordozza valamelyik classicut; órákig beszél arról a' nélkül, hogy munkájából tiz sort olvasott volna. Ha valaki megkéri őt, hogy ez vagy amaz író szellemével ismerkedtesse-meg, azt hiszi, eleget tett, ha elmondja, mi munkákat írt azon író; hol, melylyik évben, micsoda alakban jelentek azok meg; legfőlebb megnevezi még a' szerző keresztnévét, születésének és halálának esztendejét és napját. Ki csak valamely író munkájának tartalmáról és előadása módjáról tud beszélni, azt szánakozólag lenézi, mint alaptalan ismeretekkel bírót. Fő városunk nincs szűkében illyeneknek.

A' pedant katona közönségesen despotája azon társaságnak, melyben van; kinozza azt rőf hosszaságú tudósításokkal azon ütközetekről és ostromokról, melylyekben részt—nem vett; leír körülményesen minden legkisebb sebet, melylyet kapott vagy kaphatott volna. Minden szó, melylyet kiejt, puskapor-szagot hagy maga után, 's hangzása kardesörgés.

A' pedant ügyvéd nyertt 's vesztett pöreivel szokta untatni a' társaságot, 's minden mondása után idéz valami törvényczikkelyt a' terjedelmes törvénykönyvből. Az illy mulattató társaságában rendesen hosszabb arcuk van a' nőknek. Nem kevésbbé unalmas a' politicus pedant is, ez — a' társaság minden egyéneinek fülét a' süketségig tele beszéli; elmondja, hogy minden udvarnak, miniszternek e' vagy ama tárgyban mit kellene tennie; de ha egy pár ujság elmarad, néma mint a' hal.

Ha egy kissé szét nézünk, még számtalan különkülönféle pedantokat találhatunk. Először pedig a' pedant magában a' társalkodási létezésben. Neki bizonyos a' hét minden napjára, hogy ez vagy ama családnál ebédel; minden estére bizonyos parthieja van a' kártyajátéokra. Ha egyszer kimarad a' meghívás, nem tudja mihez kezdjen, és ezen üres órák hézagok maradnak életében.

Színházi ur egyedül a' színházért él; egy normanap nagy szerencsétlenség reá nézve. Mind addig, míg a' színjátékokról, színjatszókrol beszélhet, kimerithetlen; de mihelyt a' beszéd más tárgyra fordittatik, megnémul.

(Vége következik.)

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, valóságos angol vas-sajton
uri utza 612.